

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973)

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

A R R E S T

Nr. 193.066 van 6 mei 2009

G./A. 179.623/VI-17.331

In zake: **het Beroepsinstituut van Vastgoedmakelaars,**
afgekort als BIV,

dat woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Christophe TAQUIN, advocaat,
rue du Parc 19
7000 Bergen,

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van
Justitie,

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Dominique GERARD en
Mr. Céline DEHOUT, advocaten,
Bronstraat 68,
1060 Brussel.

Tussenkomende partij:

de Nationale Kamer van Notarissen,

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Bruno LOMBAERT, advocaat,
Loksumstraat 25
1000 Brussel.

DE RAAD VAN STATE, VIe KAMER,

Gezien het op 21 december 2006 ingediende verzoekschrift, waarbij het Beroepsinstituut van Vastgoedmakelaars, afgekort als BIV, de nietigverklaring vordert van "het koninklijk besluit van 14 november 2006 tot goedkeuring van regels inzake de bemiddeling door de notarissen betreffende de minnelijke of gerechtelijke verkoop van onroerende goederen";

Gezien het op 25 april 2007 ingediende verzoekschrift, waarbij de Nationale Kamer van Notarissen vraagt als tussenkomende partij te mogen optreden;

Gelet op de beschikking van 15 mei 2007 waarbij die tussenkomst wordt toegestaan;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien de memorie van tussenkomst;

Gezien het verslag van de heer BOSQUET, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 25 maart 2009, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij bepaald wordt dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 29 april 2009;

Gehoord het verslag van de heer NIHOUL, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. Christophe TAQUIN, advocaat, die voor de verzoekende partij verschijnt, van Mr. Charlotte CORNET, loco Mr. Dominique GERARD, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt, en van Mr. Vanessa RIGODANZO, loco Mr. Bruno LOMBAERT, advocaat, die voor de tussenkomende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer BOSQUET, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat niets eraan in de weg staat dat de tussenkomst van de Nationale Kamer van Notarissen in deze procedure wordt toegestaan, daar ze de steller is van de regels goedgekeurd bij het bestreden koninklijk besluit van 14 november 2006;

Overwegende dat de dienstige feiten en de toepasselijke regelgeving als volgt luiden:

1. Overeenkomstig de kaderwet van 1 maart 1976 tot reglementering van de bescherming van de beroepstitel en van de uitoefening van de dienstverlenende intellectuele beroepen heeft het koninklijk besluit van 6 september 1993 tot bescherming van de beroepstitel en van de uitoefening van het beroep van vastgoedmakelaar onder meer het Beroepsinstituut van Vastgoedmakelaars opgericht, afgekort als BIV, verzoekende partij.

Artikel 3 van dit besluit bepaalt:

" Oefent de beroepswerkzaamheid van vastgoedmakelaar in de zin van dit besluit uit, hij die zich gewoonlijk, als zelfstandige en voor rekening van derden, bezighoudt met:

1/ activiteiten van bemiddelaar met het oog op de verkoop, aankoop, ruil, verhuring of afstand van onroerende goederen, onroerende rechten of handelsfondsen;

2/ activiteiten van beheerder van goederen die instaat voor :

a) ofwel het beheer van onroerende goederen of van onroerende rechten;

b) ofwel het syndicaat van onroerende goederen in medeëigendom."

Artikel 4, eerste lid, 1/, van hetzelfde besluit bepaalt voorts:

" Vallen niet onder de toepassing van dit besluit :

1/ de persoon die één van de in artikel 3 bedoelde activiteiten uitoefent op grond van wettelijke of reglementaire bepalingen of van vaste beroepsgebruiken voor zover hij onderworpen is aan de tucht van een erkende beroepsinstantie;"

2. Artikel 6, eerste lid, 6/, van de wet van 25 ventôse - 5 germinal jaar XI (16 maart 1803) op het notarisambt, aldaar ingevoegd bij koninklijk besluit nr. 213 van 13 december 1935 tot wijziging van de wet van 25 ventôse jaar XI, tot regeling van het notarisambt en tot aanvulling van het besluit van 2 nivôse jaar XII, bepaalt:

" Het is de notaris verboden :

[...]

6/ zelf of door een tussenpersoon handel te drijven;"

Artikel 91 van dezelfde wet, aldaar ingevoegd bij artikel 41 van de wet van 4 mei 1999 tot wijziging van de wet van 25 ventôse jaar XI op het notarisambt, luidt als volgt:

" Naast de taken die haar door andere bepalingen van deze wet zijn opgedragen, heeft de Nationale Kamer van Notarissen tot taak:

1/ de algemene regels inzake deontologie vast te stellen en een algemeen reglementair kader vast te stellen waarbinnen de bevoegdheden van de genootschappen van notarissen, bedoeld in artikel 69, 2/ en 5/, en van de kamers van notarissen, bedoeld in artikel 76, 3/ en 5/, uitgeoefend worden;

[...]

Om bindend te zijn, moeten de regels bepaald in het eerste lid, 1/ en 5/, en de maatregelen bedoeld in het eerste lid, 2/, door de Koning goedgekeurd worden. Hij kan in voorkomend geval aanpassingen aanbrengen.

Indien de Nationale Kamer van Notarissen in gebreke blijft de in het tweede lid bedoelde regels of maatregelen vast te stellen, heeft de Koning de macht om zelf het initiatief hiertoe te nemen."

3. De algemene vergadering van de Nationale Kamer van Notarissen neemt op 22 juni 2004 met toepassing van het voornoemde artikel 91 een deontologische code aan, waarvan hoofdstuk IX, met als opschrift "Specifieke regels bij vastgoedbemiddeling", een enkele bepaling bevat, te weten artikel 36, luidende:

" De notaris die aan vastgoedbemiddeling doet, respecteert strikt de regels m.b.t. de notariële praktijk ter zake, uitgaande zowel van het genootschap van notarissen waarvan hij afhangt als van de Nationale Kamer, evenals de deontologische regels ter zake uitgaande van de Nationale Kamer."

4. Op 21 september 2005 wordt het koninklijk besluit tot goedkeuring van de deontologische code vastgesteld door de Nationale Kamer van Notarissen goedgekeurd.

Dit koninklijk besluit luidt als volgt:

"ALBERT II, Koning der Belgen,
Aan allen die nu zijn en hierna wezen zullen, Onze Groet.
Gelet op de wet van 25 ventôse jaar XI op het notarisambt, inzonderheid op artikel 91, eerste lid, 1/, en tweede lid, ingevoegd bij de wet van 4 mei 1999;
Op de voordracht van Onze Minister van Justitie,
Hebben Wij besloten en besluiten Wij :

Artikel 1. De deontologische code vastgesteld op 22 juni 2004 door de Nationale Kamer van Notarissen, die als bijlage bij dit besluit is gevoegd, is goedgekeurd en heeft bindende kracht.

Art. 2. Onze Minister van Justitie is belast met de uitvoering van dit besluit."

Dit koninklijk besluit, dat is bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 3 november 2005 en in werking is getreden op 13 november 2005, is de handeling die wordt bestreden in het dossier dat op de rol ingeschreven is onder het nummer G./A.169.001/VI-17.070.

5. Op 20 juni 2006 neemt de algemene vergadering van de Nationale Kamer van Notarissen de "regels inzake de bemiddeling door de notarissen betreffende de minnelijke of gerechtelijke verkoop van onroerende goederen" aan.

6. Op 14 november 2006 wordt het koninklijk besluit tot goedkeuring van regels inzake de bemiddeling door de notarissen betreffende de minnelijke of gerechtelijke verkoop van onroerende goederen aangenomen.

Dit koninklijk besluit, dat de bestreden handeling is, luidt als volgt:

"ALBERT II, Koning der Belgen,
Aan allen die nu zijn en hierna wezen zullen, Onze Groet.
Gelet op de wet van 25 ventôse jaar XI op het notarisambt, inzonderheid op artikel 91 eerste lid, 1/ en tweede lid, ingevoegd bij de wet van 4 mei 1999;
Op de voordracht van Onze Minister van Justitie,
Hebben Wij besloten en besluiten Wij :

Artikel 1. De regels inzake de bemiddeling door de notarissen betreffende de minnelijke of gerechtelijke verkoop van onroerende goederen, zoals goedgekeurd door de algemene vergadering van de Nationale Kamer van Notarissen van 20 juni 2006, wordt (lees: worden) goedgekeurd.

Art. 2. Dit besluit treedt in werking de dag waarop het in het Belgisch Staatsblad wordt bekendgemaakt.

Art. 3. Onze Minister van Justitie is belast met de uitvoering van dit besluit."

Dit koninklijk besluit is bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 28 november 2006;

Overwegende, wat het belang bij het beroep betreft, dat het Beroepsinstituut van Vastgoedmakelaars van oordeel is dat het een belang heeft bij het beroep in zoverre de bestreden handeling ertoe strekt een activiteit te regelen die deel uitmaakt van de beroepsactiviteiten van de vastgoedmakelaars waarvan het instituut de erkennings- en controle-instelling is;

Overwegende dat de tussenkomen partij in haar memorie betoogt dat hoewel de bestreden handeling een algemene draagwijdte heeft, ze alleen voor de notarissen bestemd is, zodat de verzoekende partij geen belang heeft bij het

beroep, dat de bestreden handeling er niet toe strekt "een activiteit te regelen die deel uitmaakt van de beroepsactiviteiten van de vastgoedmakelaars", maar "zich ertoe beperkt de uitoefening te regelen van een notariële activiteit ten aanzien waarvan de verzoekende partij geen enkele erkennings- en controlebevoegdheid bezit", en dat uit de artikelen 2, eerste lid, en 4 van het voornoemde koninklijk besluit van 6 september 1993 volgt dat de notarissen buiten de werkingssfeer van dat koninklijk besluit vallen, zodat de verzoekende partij geen rechtstreeks en persoonlijk belang heeft bij het beroep;

Overwegende dat de omstandigheid dat de bestreden handeling de goedkeuring betreft van deontologische regels die niet van toepassing zijn op de verzoekende partij of op de leden van de beroepsgroep die ze vertegenwoordigt, niet tot gevolg heeft dat ze geen belang heeft bij het beroep; dat het belang bij het beroep immers in concreto moet worden beoordeeld; dat in het onderhavige geval de betwiste regels ertoe strekken om de praktijk te reglementeren van vastgoedbemiddeling door notarissen, een activiteit die eveneens uitgeoefend wordt door vastgoedmakelaars; dat de verzoekende partij wel degelijk een belang heeft bij het beroep; dat de exceptie dus niet gegrond is;

Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel ontleent aan "schending van artikel 3, § 1, van de gecoördineerde wetten van 12 januari 1973", doordat het bestreden besluit, dat ertoe strekt bindende kracht te verlenen aan de regels die de algemene vergadering van de Nationale Kamer van Notarissen op 20 juni 2006 heeft goedgekeurd, van reglementaire aard is en niet om advies is voorgelegd aan de afdeling Wetgeving van de Raad van State;

Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord betoogt dat de jurisprudentie die de verwerende partij citeert met betrekking tot de deontologische code van het Beroepsinstituut van Vastgoedmakelaars (arresten nrs. 105.673 van 19 april 2002 en 111.227 van 9 oktober 2002) niet toepasselijk is in zoverre de Koning in het onderhavige geval, in tegenstelling tot de aangevoerde precedënten, krachtens artikel 91, tweede en derde lid, van de voornoemde wet van 16 maart 1803 zelf het initiatief kan nemen om normen uit te vaardigen indien de Nationale Kamer van Notarissen zulks verzuimt;

Overwegende dat bij de beoordeling of het bestreden besluit al dan niet van reglementaire aard is in de zin van artikel 3 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, moet worden nagegaan in welke mate de Koning heeft bijgedragen tot het uitwerken van de norm, doch niet wat de

rechtsgevolgen zijn van de Hem ter goedkeuring voorgelegde handeling; dat de Raad van State op basis van dit criterium besloten heeft dat besluiten waarbij de uitvoerende macht haar goedkeuring verleent of onthoudt aan handelingen die weliswaar een reglementair karakter kunnen hebben, maar die uitgaan van een andere overheidsinstantie, zoals bijvoorbeeld een provinciaal of gemeentelijk reglement of een reglement uitgevaardigd door de bestuursorganen van een orde, geen reglementaire handelingen zijn; dat de in het middel aangevoerde wetsbepaling stelt dat ontwerpen van reglementaire handelingen die niet uitgaan van de federale regering of van de gemeenschaps- en gewestregeringen, buiten de werkingssfeer ervan vallen; dat een besluit waarbij aan een zodanige handeling goedkeuring wordt verleend of onthouden, zonder dat uit de inhoud iets wordt weggelaten of eraan wordt toegevoegd, evenmin van reglementaire aard is en beschouwd dient te worden als een handeling van hoog administratief toezicht; dat de afdeling Wetgeving niet bevoegd is om zich bij wege van een advies uit te spreken over een zodanige handeling, tenzij in het bijzondere geval omschreven in artikel 5 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973; dat de omstandigheid dat artikel 91 van de voornoemde wet van 16 maart 1803, dat de rechtsgrond van de bestreden handeling vormt, de Koning eveneens machtigt om, wanneer Hij dit goedkeuringstoezicht uitoefent, de Hem voorgelegde normen te wijzigen of zelfs om het initiatief tot het uitvaardigen van die normen te nemen indien de Nationale Kamer van Notarissen zulks verzuimt, geen invloed heeft op de aard van de bestreden handeling, daar de Koning zich in dezen ertoe beperkt heeft de regels goed te keuren die Hem waren voorgelegd en die door de Nationale Kamer van Notarissen waren goedgekeurd, zonder dat ook maar iets uit de inhoud is weggelaten of eraan is toegevoegd; dat voorts artikel 7 van de voornoemde kaderwet van 1 maart 1976 naar het voorbeeld van artikel 91 van de voornoemde wet van 16 maart 1803 eveneens bepaalt dat de Koning zelf deontologische regels kan uitvaardigen indien de Nationale Raad van het Beroepsinstituut zulks verzuimt; dat het eerste middel niet gegrond is;

Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel ontleent aan "schending van artikel 159 van de Grondwet, de artikelen 6, 6/, en 69, 2/, van de wet van 16 maart 1803 op het notarisambt, ventôsewet genaamd, van de artikelen 1 en 2 van het Wetboek van Koophandel, aan dwaling omtrent de motieven van de handeling en machtsoverschrijding"; dat ze in een eerste onderdeel betoogt dat "vastgoedbemiddeling volgens artikel 2 van het Wetboek van Koophandel uit de aard der zaak als een daad van koophandel wordt beschouwd", in een tweede onderdeel dat "volgens artikel 1 van hetzelfde Wetboek 'kooplieden zijn zij die daden uitoefenen, bij de wet daden van koophandel genoemd, en daarvan, hoofdzakelijk of aanvullend hun gewoon beroep maken'", en in een derde onderdeel dat "een notaris

op grond van artikel 6, 6/, van de voornoemde ventôsewet geen handel mag drijven"; dat de verzoekende partij tot staving van dat middel, alle onderdelen samen beschouwd, allereerst aanvoert dat artikel 6, eerste lid, 6/, van de wet van 25 ventôse jaar XI is ingevoegd bij koninklijk besluit nr. 213 van 13 december 1935, dat het verslag aan de Koning voorafgaand aan dit besluit onder meer stelde dat "het algemeen belang eist dat de notaris vóór alles notaris weze, onafhankelijk en onbaatzuchtig, en dat hij buiten alle speculatie zou blijven", dat het drijven van een bepaalde vorm van handel niettegenstaande dat verbod "wijst op een oneigenlijke toepassing van de overgangsbepaling" die bij koninklijk besluit nr. 213 van 13 december 1935 ingevoegd is ten behoeve van de toenmalige notarissen, dat het volgens de heersende rechtsleer de notaris verboden is herhaalde handelingen van vastgoedbemiddeling te stellen, daar ze van commerciële aard zijn (Pierre HARMEL Répertoire Notarial, 1979, deel XI, boek V, blz. 6, nr. 11), dat achteraf "notarissen een even omvangrijke als partijdige literatuur hebben voortgebracht die ten dienste stond van de economische belangen van het notariswezen"; dat ze vervolgens betoogt dat het hoofdargument van de notarissen volgens hetwelk vastgoedbemiddeling door notarissen geen daad van koophandel zou zijn in zoverre die bemiddeling het accessorium vormt van het verlijden van een authentieke akte en voor zover ze onpartijdig en onbaatzuchtig zou worden uitgeoefend, noch conform de feiten is, noch conform het recht, dat geen enkele wettekst bepaalt dat een daad van koophandel die hoedanigheid zou verliezen door het enkele feit dat hij het accessorium van een niet-commerciële handeling vormt, dat dit criterium bovendien is gebaseerd op een petitio principii in zoverre het zoeken van een koper niet het accessorium is van de authenticering van een handeling, dat die twee verrichtingen, die elkaar in de tijd opvolgen, niet accessoir zijn ten opzichte van elkaar en dat de eerste handeling van commerciële aard is, terwijl de tweede ressorteert onder het openbaar ambt aangezien de notaris in zijn taak van authenticering van verkopen optreedt in de hoedanigheid van openbaar ambtenaar; dat de verzoekende partij ten slotte erop wijst dat artikel 1, tweede lid, van de goedgekeurde regels, naar luid waarvan "de notaris op een gematigde, onpartijdige, objectieve, correcte en transparante wijze" handelt en het hem verboden is "door middel van prospectie verkoopsopdrachten te werven", ertoe strekt "de beschuldiging te weerleggen dat de notarissen steeds aan zelfrechtvaardiging doen door te beweren dat een notaris, in tegenstelling tot een vastgoedmakelaar, die een handelaar is, door geen enkel winstoogmerk gedreven zou zijn en onpartijdig en objectief zou handelen, zodat zijn activiteit helemaal niet commercieel van aard zou zijn", dat die gedachtegang moet worden verworpen daar het drijven van handel niet identiek is met het nastreven van een winstoogmerk, aangezien in artikel 1 van het Wetboek van Koophandel uitsluitend sprake is van het beroepsmatige aspect van de activiteit, die hoofdzakelijk of aanvullend wordt uitgeoefend, doch niet van de al dan niet belangeloze motivatie

om die activiteit uit te oefenen, en dat artikel 1, derde lid, van het goedgekeurde reglement aantoont dat vastgoedbemiddeling door een notaris commercieel van aard is omdat hij die opdracht niet kan aanvaarden indien ook een vastgoedmakelaar daarmee is belast;

Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord eraan toevoegt dat artikel 245 van het Strafwetboek, dat toepasselijk is op de notarissen, ieder openbaar ambtenaar het verbod oplegt enig belang te nemen of te aanvaarden in de verrichtingen waarover hij het beheer heeft, dat het op basis van deze bepaling ondenkbaar is dat een burgemeester, ambtenaar van de burgerlijke stand, een huwelijksbureau zou openen onder het voorwendsel dat hij huwelijksakten opmaakt, dat dit dus ook moet gelden voor de notarissen met betrekking tot authentieke akten inzake de verkoop van vastgoed; dat ze voorts betoogt dat de vaste beroepsmatige gewoonten die door de notarissen worden aangevoerd, de bestreden handeling niet rechtvaardigen daar het vóór het voornoemde koninklijk besluit van 13 december 1935 niet verboden was voor notarissen om handel te drijven en een gewoonte hoe dan ook niet kan primeren op wetbepalingen; dat ze in verband met het arrest d.d. 31 januari 2002 van het Hof van Cassatie opmerkt dat het destijds aangevoerde middel "niet rechtstreeks was gericht tegen het beginsel van vastgoedmakelarij door notarissen, maar stelde dat de Huizen van de Notarissen, opgericht in de vorm van een vzw, een dienst van vastgoedbemiddeling inhielden die los stond van het notariskantoor, en die dus niet het accessorium kon zijn van de taak van authenticering van verkoopakten";

Overwegende dat de verzoekende partij in haar laatste memorie eraan toevoegt dat "geen enkele wettekst bepaalt dat een daad van koophandel zijn commerciële karakter zou verliezen door het enkele feit dat hij het accessorium van een niet-commerciële handeling vormt", dat het op zoek gaat naar een koper niet het accessorium vormt van de authenticering van een akte, dat de authentieke akte integendeel inhoudt dat de eigenlijke daad van makelarij geëindigd is, dat voorts de authentieke akte geen burgerrechtelijke handeling is, maar een handeling uitgaande van een overheidspersoon, en dat het aangevochten reglement, dat "de notaris toestaat om beroepsmatig daden van vastgoedmakelarij te stellen op regelmatige basis, teneinde er winst uit te halen" de uitoefening van een verboden handelsactiviteit regelt;

Overwegende, over de drie onderdelen samen beschouwd, dat het Hof van Cassatie, op een door de verzoekende partij ingestelde vordering waarin vastgoedbemiddeling verricht door een notaris bestreden wordt in het licht van

inzonderheid artikel 6, eerste lid, 6/, van de wet van 25 ventôse jaar XI, het volgende heeft gewezen:

" Overwegende dat, krachtens artikel 2 van het koninklijk besluit van 6 september 1993 tot bescherming van de beroepstitel en van de uitoefening van het beroep van vastgoedmakelaar, niemand het beroep van vastgoedmakelaar mag uitoefenen zonder de vereiste inschrijving;

Dat artikel 3 van dit besluit de activiteiten waarvoor een inschrijving vereist is onder meer definieert als de activiteiten van bemiddelaar met het oog op de verkoop, aankoop, ruil, verhuring of afstand van onroerende goederen;

Dat artikel 4 van het besluit van inschrijving vrijstelt de persoon die een dergelijke activiteit uitoefent op grond van wettelijke of reglementaire bepalingen of van vaste beroepsgebruiken voor zover hij onderworpen is aan de tucht van een erkende beroepsinstantie;

Overwegende dat vaste beroepsgebruiken die in strijd zouden zijn met de wet ongeacht de controle die hierop wordt uitgeoefend door een erkende beroepsinstantie, niet tot gevolg kunnen hebben dat een persoon van inschrijving wordt vrijgesteld;

Overwegende dat het een notaris verboden is, krachtens artikel 6, sub 3/, van de wet van 16 maart 1803 op het notarisambt zich van een stroman te bedienen voor handelingen die hijzelf niet mag verrichten; dat het een notaris verboden is, krachtens artikel 6, 6/, van de genoemde wet, zelf of door een tussenpersoon handel te drijven;

Dat een activiteit van vastgoedbemiddeling, ondanks zijn commerciële aard, niet onder alle omstandigheden aan de notaris wordt verboden;

Dat de bemiddeling die een accessorium vormt van de hoofdopdracht van de notaris akten te verlijden, niet in strijd is met de wet van 16 maart 1803";

dat daaruit volgt dat vastgoedbemiddeling door een notaris geen daad van koophandel is in de zin van artikel 2 van het Wetboek van Koophandel indien ze een accessorium is van de hoofdactiviteit van de notaris, te weten het authenticeren van vastgoedverrichtingen; dat de hoedanigheid van openbaar ambtenaar, eigen aan de notaris, geen afbreuk doet aan die conclusie, daar de notaris een vrij beroep uitoefent, dat derhalve van burgerrechtelijke aard is; dat het tweede middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst ingediend door de Nationale Kamer van Notarissen wordt ingewilligd.

Artikel 2.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 3.

De kosten, bepaald op 300 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de VIe kamer, op zes mei tweeduizend negen door:

Mevr.	WILLOT-THOMAS,	kamervoorzitter,
de HH.	LEWALLE,	staatsraad,
	NIHOUL,	staatsraad,
Mevr.	SCHMITZ,	griffier.

De Griffier

De Voorzitter

V. SCHMITZ

M.-L. WILLOT-THOMAS

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.